

SXEDIO.FT9

ΙΟΥΝΗΣ 1950: ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΚΕΛ (ΕΑΣ) ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ, ΓΙΑ ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΟΡΟΥΣ

Στο δεύτερο μέρος του ειδικού διαφωτιστικού φυλλαδίου- μπροσούρα που είχε εκτυπωθεί τόσο στα Ελληνικά όσο και στα αγγλικά με τίτλο " Η Κύπρος παρουσιάζει την υπόθεση της στον κόσμο" η Πρεσβεία του ΕΑΣ αναφερόταν στην ελληνικότητα της νήσου και στον αγώνα για την ένωση.

Πρόσθετε:

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΙΤΗΜΑ ΓΙΑ ΕΝΩΣΗ

Εμείς, η Λαϊκή Εθνική Πρεσβεία της Κύπρου, θεωρούμε ότι το αίτημα του κυπριακού λαού για ένωση με την Ελλάδα είναι μια αυταπόδεικτη αλήθεια και δε χρειάζεται πολλές εξηγήσεις. Οι Κύπριοι σαν Έλληνες είναι φυσικό να θέλουν να αποτελέσουν τμήμα της ελληνικής πατρίδας. Η υπόθεση τους είναι μια δίκαιη υπόθεση και το αίτημά τους ένα δίκαιο αίτημα.

Κανένας λογικός άνθρωπος δε μπορεί ν' αρνηθεί είτε την ελληνικότητα των κυπρίων είτε το δίκαιο της υπόθεσης τους.

Πρέπει να είναι αρκετά για τον καθένα το ότι ο κυπριακός λαός, απαιτεί ένωση με την Ελλάδα, επειδή είναι Έλληνες και αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του ελληνικού λαού, ωστόσο, υπάρχει ακόμα ένας αριθμός προσώπων, που επιχειρούν να παρουσιάσουν αληθοφανή επιχειρήματα για να αποδείξουν ότι οι Κύπριοι δεν είναι Έλληνες, ότι δεν αποτέλεσαν ποτέ τμήμα της Ελλάδας και ότι το γεγονός ότι υπάρχει μια ελληνική πλειονότητα στην Κύπρο είναι τάχα το αποτέλεσμα μιας ιστορικής σύμπτωσης (Νιού Στέϊτμαν εντ Νέϊσιον" 10 του Ιούνη, 1950) κι' αυτό για ν' αρνηθούν το δίκαιο του αιτήματος της Κύπρου για ένωση.

Εθνολογικά η Κύπρος είναι ελληνικό νησί. Είναι ελληνικό νησί από τρεις χιλιάδες χρόνια και

τα **80%** του σημερινού πληθυσμού της είναι Έλληνες στη γλώσσα, τα αισθήματα και στην κουλτούρα, από τα προϊστορικά χρόνια το νησί εξελληνίστηκε, δηλαδή κατοικήθηκε από Έλληνες και βαθμιαία έγινε κέντρο ελληνικής μάθησης και πολιτισμού. Ο Κινύρας, Βασιλιάς της Πάφου, αναφέρεται από τον Όμηρο στην Ιλιάδα ότι δώρισε ένα θώρακα στον Αγαμέμνονα. Ο ομηρικός ήρωας Τεύκρος αδελφός του Αίαντα του Τελαμώνιου, ίδρυσε τη Σαλαμίνα, κοντά στη σημερινή Αμμόχωστο. Η ελληνική τέχνη και ουστούρα άνθισαν στην Κύπρο και στη διάρκεια των λίγων αιώνων πριν από τη ρωμαϊκή κατάκτηση, έγινε σημαντική έδρα των ελληνικών γραμμάτων. Η Κύπρος καταχτήθηκε το **58** π.χ. από τον Κάτωνα το νεώτερο και έγινε ρωμαϊκή επαρχία, όπως η υπόλοιπη Ελλάδα σχεδόν μέχρι τον τέταρτο αιώνα μ.χ. όταν ενσωματώθηκε στη βυζαντινή (ελληνική) αυτοκρατορία. ελεύθερη σχετικά η Κύπρος, σαν μέρος της ελληνικής χριστιανικής αυτοκρατορίας για μια ακόμη φορά έφθασε σε νέα ύψη πολιτισμού και για οκτώ αιώνες παρέμεινε επαρχία του Βυζαντίου παρ' όλο που πολλές φορές στη διάρκεια της περιόδου αυτής υπέστη επιδρομές από τους Μωαμεθανούς Αραβες.

Στα **1184**, ωστόσο, ο Ισαάκιος Κομνηνός μέλος της άρχουσας δυναστείας της Κωνσταντινούπολης, έφθασε στο νησί, ως αντιπρόσωπος τάχα του αυτοκράτορα, αλλά σύντομα στασίασε και κήρυξε τον εαυτό του αυτοκράτορα. Στα **1191** ο Ριχάρδος ο Λεοντόθυμος στην τρίτη σταυροφορία στην Ιερουσαλήμ, αποβιβάστηκε στην Κύπρο, νίκησε τον Κομνηνό και κατέλαβε το νησί. Ο Ριχάρδος έμεινε για λίγο καιρό στο νησί, όπου παντρεύτηκε τη Μπερεγκάρια στη Λεμεσό.

Η Βρετανική, ωστόσο, κατοχή ήταν σύντομη. Ο Ριχάρδος πούλησε το νησί στους Ναΐτες, οι οποίοι μπροστά στη μεγάλη λαϊκή κατακραυγή που προκάλεσαν με τις τυραννικές τους πράξεις και φορολογικές υπερβολές, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το νησί. Στα **1192** ο Ριχάρδος ξαναπούλησε το νησί στο Γουίδο Λουζινιάν (Γκυ ντε Λουζινιάν) ένα Γάλλο αριστοκράτη που έφερε τον τίτλο του Βασιλέα των Ιεροσολύμων. Η

δυναστεία των Λουζινιανών κυβέρνησε την Κύπρο από το **1192** μέχρι το **1489** παρ' όλο που από το **1378** μέχρι το **1464** η Δημοκρατία της Γένουας εξασκούσε επικυριαρχία πάνω σε μέρος του Βασιλείου.

Η Κύπρος συμμερίστηκε σταθερά την τύχη της Ελλάδας και των ελληνικών νησιών. Οι Ενετοί εξουσίασαν για πολλά χρόνια το Μωρηά (Πελοπόννησο) την Κρήτη και τα

Δωδεκάνησα. Στα **1489** επέκτειναν την εξουσία τους πάνω στην Κύπρο. Όπως η υπόλοιπη Ελλάδα όταν η Βυζαντινή αυτοκρατορία διαλύθηκε από τους Τούρκους, η Ελλάδα από το **15ο** αιώνα κι η Κύπρος από την κατάκτηση της από τους Τούρκους το **1571**, έγιναν επαρχίες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Όταν ο ελληνικός ο λαός επαναστάτησε το **1821** η Οθωμανική κυβέρνηση εφάρμοσε προληπτική, αλλά κτηνώδη καταπίεση του κυπριακού εθνικού κινήματος για να εμποδίσει τους κυπρίους να δώσουν οποιαδήποτε βοήθεια στον αγωνιζόμενο λαό της ηπειρωτικής Ελλάδος.

Μέρος της Ελλάδας απελευθερώθηκε. Η Κύπρος έμεινε κάτω από τον τουρκικό ζυγό ίσαμε το **1878** όταν καταλήφθηκε από τη Βρετανία, Η Κρήτη και άλλα νησιά του Αιγαίου έμειναν όπως η Ηπειρος, Μακεδονία και άλλες ελληνικές επαρχίες κάτω από τον τουρκικό ζυγό ίσαμε το **1912**. Τα Δωδεκάνησα που πέρασαν το **1911** από τον τουρκικό στον ιταλικό ζυγό ενώθηκαν με την Ελλάδα το **1947**.

Από τη αρχική κατάκτηση του ορειχάλκου η Κύπρος ήταν κάτω από συνεχή ξένη κατοχή για οκτώ σχεδόν αιώνες, αλλά σ' όλη αυτή την περίοδο, ο λαός της έμεινε προσκολλημένος με πείσμα στη γλώσσα του, τα εθνικά του αισθήματα και πεποιθήσεις και αρνήθηκε να αφομοιωθεί.

Η ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ

Η δεύτερη βρετανική κατοχή του **1878** χαιρειτίστηκε από τους κυπρίους σαν ο πρόλογος προς τη ελευθερία τους, δηλαδή της ενσωμάτωσης της στο ελληνικό κράτος. Ο πρώτος βρετανός αρμοστής στην

Κύπρο καλωσορίστηκε από τον ελληνικό Αρχιεπίσκοπο του νησιού με την ελπίδα ότι η βρετανική εξουσία θα αποδεικνυόταν μόνον σαν μεταβατικό στάδιο προς την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Από τη μέρα εκείνη οι Κύπριοι δεν έχασαν ευκαιρία να βροντοφωνάζουν το αίτημά τους.

Ο Γλάδστων όταν ήταν πρωθυπουργός της Βρετανίας το **1881** έδωσε, μέσον του τότε υπάτου αρμοστή της Κύπρου, την ακόλουθη απάντηση σε τηλεγράφημα που του στάλθηκε από τους Έλληνες κατοίκους της του νησιού που ζητούσαν την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα:

"Πήρα τηλεγράφημα από τους κατοίκους της Λάρνακας, Λεμεσσού και Λευκωσίας που συνηγορούν υπέρ της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα. Επιθυμώ να πληροφορήσω τους αποστολείς των τηλεγραφημάτων αυτών, ότι η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητος, επιθυμεί διακαώς την ευδαιμονίαν της Κύπρου, αλλά οι κάτοικοι πρέπει να θυμούνται ότι το νησί κατέχεται από την Αγγλία ως μέρος της τουρκικής αυτοκρατορίας δυνάμει Συμβάσεως με την Πύλη".

Τον Οκτώβριο του **1881**, οι Έλληνες Κύπριοι υπέβαλαν στη βρετανική Κυβέρνηση, υπόμνημα, στο οποίο τόνιζαν το γεγονός ότι:

"Οι κύπριοι μνήμονες της Ιστορίας τους, δε λησμόνησαν ποτέ την ελληνική τους καταγωγή" και τονιζόταν ότι "ο μόνος τους πόθος είναι η ένωση με τη μητέρα χώρα τους Ελλάδα, σύμφωνα με το προηγούμενο των Ιονίων νήσων".

Επανειλημμένα οι Κύπριοι τοποθέτησαν το αίτημα για Ένωση μπροστά στις βρετανικές αρχές και το βρετανικό κοινό. Στην πραγματικότητα, το αίτημα υποβλήθηκε επίσημα σχεδόν σ' όλες τις Βρετανικές Κυβερνήσεις από εκείνη του Γλάδστων το **1881** ίσα με την Κυβέρνηση του Αιτλη το **1947**. Αντιπροσωπείες και πρεσβείες επίσημες και ανεπίσημες, επισκέφθηκαν κατά διαστήματα το Λονδίνο για να ζητήσουν δικαιοσύνη για τους κυπρίους, για να εξασφαλίσουν υποστήριξη της υπόθεσης της Κύπρου από βουλευτές

πολιτικά κόμματα και οργανώσεις και να διαφωτίσουν την κοινή γνώμη πάνω στο ζήτημα. Στην ίδια την Κύπρο, δεν πέρασε σχεδόν βδομάδα στη διάρκεια των τελευταίων εβδομήντα χρόνων, χωρίς το ζήτημα της ένωσης με την Ελλάδα να ανακινηθεί μέσον του τύπου ή σε συγκεντρώσεις και λαϊκά συλλαλητήρια.

Η Βρετανική Κυβέρνηση κράτησε συστηματικά μια σιωπηρή, σχεδόν περιφρονητική στάση, έναντι των κυπρίων, Οποτεδήποτε καταδέχθηκε να απαντήσει στο επίμονο αίτημα της Κύπρου, η απάντηση της ήταν υπεκφυγή είτε άρνηση.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ενώ η Κύπρος εδιοικείτο από την Αγγλία σαν τμήμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η Ένωση με την Ελλάδα θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο κατόπιν συμφωνίας της Αγγλίας και της Τουρκίας για παράδοση της Κύπρου στην Ελλάδα. Η προσάρτηση, όμως του **1914**, έκαμε τη Μ. Βρετανία τη μοναδική υπεύθυνη για το μέλλον της Κύπρου.

Ενα χρόνο μετά την προσάρτηση, η Μεγάλη Βρετανία πρόσφερε την Κύπρο στην Ελλάδα. Η προσφορά έγινε υπό όρους. Ο Σερ Εντουαρτ Γκρέϊ μ' επιστολή του προς το Βρετανό επιτετραμμένο στην Αθήνα (στις **16** του Οκτώβρη **1915**) έκαμε την ακόλουθη πρόταση εκ μέρους της Βρετανικής Κυβέρνησης:

"Τώρα που η Σερβία υπέστη επίθεση από τη Βουλγαρία, αν η Ελλάδα είναι διατεθειμένη να τρέξει προς βοήθεια της, η Κυβέρνηση της Α.Μ. είναι πρόθυμη να παραχωρήσει στην Ελλάδα τη νήσο Κύπρο. Αν η Ελλάδα πάρει θέση δίπλα στους συμμάχους, σ' όλες τις επιχειρήσεις, θα συμμεριστεί όλα τα πλεονεκτήματα που θα προκύψουν στο τέλος του πολέμου, αλλά η προσφορά της Κύπρου γίνεται από την Κυβέρνηση της Α.Μ. ανεξάρτητα από αυτό τον υπολογισμό και με μοναδικό όρο ότι η Ελλάδα θα δώσει στη Σερβία άμεση και πλήρη στρατιωτική υποστήριξη".

Ετσι μόνο αν η Ελλάδα έβγαине στον πόλεμο στο πλευρό της Σερβίας θα ίσχυε η προσφορά της Κύπρου, σ' αυτήν. Και επειδή η μοναρχική ελληνική Κυβέρνηση

ένοιωθε ανικανότητα να εκτελέσει τον όρο που της ζητήθηκε, η προσφορά αποσύρθηκε και δεν ξανάγινε ποτέ πια. Κι' αυτό παρά το γεγονός πως δυο χρόνια αργότερα βγήκε στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων και έστω και αργά εξεπλήρωσε τον όρο του Γκρέϊ για βοήθεια στη Σερβία.

Η προσφορά της Κύπρου στην Ελλάδα, άνκαι έγινε από την Κυβέρνηση του Λονδίνου εξ ανάγκης, ήταν μια επίσημη παραδοχή από μέρους της Μ. Βρετανίας πως η Κύπρος είναι νήσος ελληνική και μια επίσημη αναγνώριση του δικαίου αιτήματος του κυπριακού λαού για ένωση. Η αναγνώριση αυτή εκδηλώθηκε ακόμα πιο έντονη, με το γεγονός ότι για μια περίοδο, το βρετανικό υπουργείο των Εξωτερικών σκεφτόταν σοβαρά να χρησιμοποιήσει την Κύπρο σαν ένα μέσο για να παρασύρει την Ελλάδα στον πόλεμο. Ο Αρχιεπίσκοπος της Κύπρου θα επέβαινε βρετανικού πολεμικού πλοίου και θα αποβιβαζόταν στην Ελλάδα για να διακηρύξει το τετελεσμένο γεγονός της Ένωσης. Στην περίπτωση αυτή, προβλεπόταν πως οι Έλληνες που επιθυμούσαν τόσο την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα όσο και οι Κύπριοι δεν θα παρέλειπαν να προσχωρήσουν στους Συμμάχους.

Η Κύπρος δεν συμπεριλήφθηκε στις διαπραγματεύσεις ειρήνης του **1919**. Ο Βενιζέλος, ο αντιπρόσωπος της Ελλάδος, δεν πρόβαλε καμιά επίσημη διεκδίκηση για την Κύπρο. Στο υπόμνημα όμως του Δεκέμβρη του **1919** προς το Συμβούλιο των δέκα που απετέλεσε τη βάση των ελληνικών διεκδικήσεων, η Κύπρος περιλαμβανόταν στον κατάλογο των εδαφών του ελληνικού έθνους, γεγονός που υπογράμμιζε τον ελληνικό χαρακτήρα του. Άνκαι η Κύπρος δεν περιλαμβανόταν επίσημα ανάμεσα τις ελληνικές διεκδικήσεις, περιλαμβανόταν στα επίσημα και ανεπίσημα υπομνήματα της Ελλάδας και στις διακοινώσεις που ανταλλάχθηκαν μεταξύ του Βενιζέλου και του Ιταλού Τιτόνι το Δεκέμβρη του **1919** και το Γενάρη του **1920**. Με τις διακοινώσεις αυτές, η Ιταλία συμφώνησε να παραχωρήσει στην Ελλάδα όλα τα Δωδεκάνησα εκτός της Ρόδου, η οποία θα παρέμενε σε

ιταλικά χέρια εφόσον η Μ. Βρετανία διατηρούσε την κατοχή της Κύπρου. Αν και ο διάδοχος του Τιττόνι, κόμητας Σφόρτζα δήλωσε πως οι διακοινώσεις δεσδέμευαν την Ιταλία, πριν υπογραφεί η συνθήκη των Σέρβων. ο Βενιζέλος και ο Σφόρτζα συμφώνησαν να δοθούν όλα τα Δωδεκάνησα στην Ελλάδα, εκτός της Ρόδου, την οποία η Ιταλία θα απραχωρούσε στην Ελλάδα, όταν η Μεγάλη Βρετανία θα παραχωρούσε την Κύπρο στην Ελλάδα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ ΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Στα **1915**, η Μεγάλη Βρετανία πρόσφερε την Κύπρο στην Ελλάδα. Στα **1919** μια κυπριακή αντιπροσωπεία επισκέφθηκε το Λονδίνο και ζήτησε την ένωση. Ο πρωθυπουργός κ. Ντέιβιντ Λόϊδ, Τζορτζ, δε δέχθηκε την αντιπροσωπεία, αλλά με επιστολή του της έγραφε πως ήταν "απόλυτα κατατοπισμένος για τα αισθήματα που επικρατούν ανάμεσα στον ελληνικό πληθυσμό της Κύπρου για την ένωση με την Ελλάδα" και πρόσθεσε πως "οι επιθυμίες των κατοίκων της Κύπρου θα τύχουν της πιο προσεκτικής μελέτης εκ μέρους της κυβέρνησης της Α.Μ. όταν αυτή θα εξετάζει το μέλλον της Κύπρου".

Η πιο πάνω επιστολή είχε ημερομηνία **14** του Νοέμβρη του **1919**. Δέκα μήνες ενωρίτερα, στις **16** του Γεννάρη **1919**, το βρετανικό υπουργείο Πολέμου, ετοίμασε μερικά έγγραφα για τις ελληνικές πολιτικές επιδιώξεις για κατατόπιση των αντιπροσώπων στο συνέδριο ειρήνης του Παρισιού, του υπουργείου Πολέμου, αν και παραδεχόταν στα έγγραφα αυτά ότι η πλειοψηφία των κατοίκων της Κύπρου επιθυμούν ζωηρά την ένωση της νήσου με την Ελλάδα, πρόσθετε ότι υπάρχουν "στρατηγικοί λόγοι για να αποχωριστούμε την Κύπρο".

"Η πιθανή στρατηγική σημασία της Κύπρου είναι μεγάλη τόσο από ναυτική όσο και αεροπορική άποψη", μια θαυμάσια βάση για καταδιωκτικά και υποβρύχια θα μπορούσε ν' ανεγερθεί στην Αμμόχωστο και "υπάρχουν" επίσης διευκολύνσεις για αεροδρόμια και για βάση υδροπλάνων".

Αυτά έγραφε το βρετανικό υπουργείο Πολέμου. Η Κυβέρνηση ενέκρινε την πολιτική του υπουργείου Πολέμου και προσπάθησε να φράξει το μέλλον της Κύπρου θεωρώντας το ζήτημα κλειστό.

Στις **12** του Ιούνη **1925** ο αποικιακός Γραμματέας της Κύπρου, απαντώντας στον Αρχιεπίσκοπο της Κύπρου, που είχε διαμαρτυρηθεί ενάντια στην ενσωμάτωση της Κύπρου στην αυτοκρατορία σαν "αποικία του στρέμματος" έγραφε με αχαρακτήριστη υπεροψία τα εξής: "Έχω εντολή από τον Κυβερνήτη να σας πληροφορήσω ότι το υπόμνημα σας μεταβιβάστηκε δεόντως στον υπουργό, ο οποίος παρεκάλεσε την Α. Εξοχότητα να σας υποδείξει σ' απάντηση πως πήρε το υπόμνημά σας και επιθυμεί να σας πει πως πρέπει να καταλάβετε καθαρά, ότι όπως σας υποδείχτηκε σε πολλές περιπτώσεις, το ζήτημα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα έκλεισε και δε μπορεί να ξανανοίξει".

Από τη μέρα εκείνη μέχρι σήμερα, η φράση "το ζήτημα είναι κλειστό" υπήρξε πάντα η επανειλημμένη και λακωνική βρετανική απάντηση προς το αίτημα των κυπρίων για ένωση.

Το ζήτημα όμως δεν μπορεί να κλείσει. Ο κυπριακός λαός το ξανάνοιξε με την εξέγερση του **1931**, το εγείρει συνεχώς οποτεδήποτε και οπουδήποτε είναι δυνατό και το γνώρισε σ' όλο τον κόσμο με το δημοψήφισμα της **15ης** του Γεννάρη **1950**. Είναι αποφασισμένος να συνεχίσει τον αγώνα του έως ότου κερδίσει την εθνική του απελευθέρωση.

Η Μ. Βρετανία θέλει να διατηρήσει την Κύπρο σαν βάση, ή σαν αεροπλανοφόρο και στρατιωτικό φυλάκιο στην ανατολική Μεσόγειο, όπως μας πληροφορήσαν οι "Τάϊμς" στις **18** του Ιούνη **1950**.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής κατασκεύασαν στη νήσο ένα σταθμό ραντάρ για ραδιοτηλεοπτικούς δήθεν σκοπούς και εξευρίσκουν γη για την κατασκευή αεροδρομίων. Αμερικανοί στρατιωτικοί εμπειρογνώμονες μελετούν τις συνθήκες που επικρατούν στη νήσο και αμερικανοί δημοσιογράφοι διατυπώνουν την απαίτηση τους για

την κήρυξη εκτός νόμου του λαϊκού κινήματος στην Κύπρο.

Αεροδρόμια που κατασκευάστηκαν στη διάρκεια του πολέμου επισκευάζονται και πάλι οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις βελτιώνονται και λίγα μίλια έξω από την Αμμόχωστο, κτίζεται μια στρατιωτική πόλη. Ολα αυτά έρχονται σε αντίθεση με τις επιθυμίες του λαού, του οποίου το μέλλον τίθεται σε πολύ μεγάλο κίνδυνο.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ

Λιγότερο από ένα πέμπτο του πληθυσμού της Κύπρου είναι Τούρκοι. Τούρκοι και Έλληνες ζουν μαζί αρμονικά και ειρηνικά. Τούρκοι και Έλληνες υποφέρουν εξ ίσου κάτω από τη Βρετανική δικτατορική διοίκηση. Οι φιλικές σχέσεις των δυο συνοίκων στοιχείων δε μπορούν να διασαλευθούν εκτός σε περίπτωση σκόπιμου υποδαυλισμού δοχονοιών και ανταγωνισμών από εξωτερικές επιδράσεις. Ο τουρκικός λαός της Κύπρου, τουλάχιστο, όσον αφορά την ηγεσία του, τάχθηκε εναντίον της ένωσης και επικαλέσθηκε τα Ηνωμένα Έθνη. Πιστεύουμε όμως ότι ο πόθος της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού δε μπορεί ν' αγνοηθεί με αυτή την αιτία. Πιστεύουμε, πως ο τουρκικός πληθυσμός της Κύπρου θα έχει καλύτερη ζωή, όταν η Κύπρος αποκατασταθεί εθνικά. Η Ελληνική πλειοψηφία εγγυάται πλήρη δικαιώματα και ισότητα στον τουρκικό πληθυσμό και το αναφαίρετο δικαίωμα της εκπολιτιστικής του ανάπτυξης, για την απόδειξη της επιθυμίας τους να εξασφαλίσουν ίσα δικαιώματα στον τουρκικό πληθυσμό οι Έλληνες της Κύπρου θα δεχθούν με ευχαρίστηση ένα χάρτη Τουρκικών δικαιωμάτων, ο οποίος θα ενσωματωθεί στα Πρακτικά της Ένωσης, Τούρκοι και Έλληνες, έχοντας τα ίδια δικαιώματα και προνόμια και εξασφαλίζοντας την ελευθερία τους, θα εργάζονται έτσι μαζί αρμονικά για τη δική τους πρόοδο και ευημερία.

ΓΙΑΤΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ

Πιστεύουμε πως τώρα έγινε φανερό γιατί οι κύπριοι θέλουν να ενωθούν με την πατρίδα τους Ελλάδα. Ένωση με την Ελλάδα σημαίνει εθνική

απελευθέρωση των κυπρίων. Εξίσου σημαίνει ότι οι Κύπριοι, μια και θα έχουν απελευθερωθεί θα μπορέσουν ως ελεύθεροι πολίτες του ελληνικού Έθνους να παίξουν το ρόλο τους στην οικονομική και πολιτική ανάπτυξη της Ελλάδος, της οποίας η Κύπρος θα αποτελεί ένα κομμάτι. Σημαίνει επίσης ότι μια για πάντα θα είναι κύριοι της χώρας τους, και θα χρησιμοποιήσουν πλήρως τις δημιουργικές τους δυνάμεις. Πάνω απ' όλα σημαίνει ότι θα κατευθύνουν τις προσπάθειες τους για να σώσουν τη χώρα τους από την οικονομική καταστροφή, αποφασίζοντας μόνοι τους μαζί με τους Έλληνες αδελφούς τους τι πρέπει και δεν πρέπει να γίνει και βάζοντας τα θεμέλια της κοινωνικής τους ανάπτυξης. Μια και η επίδραση της ξένης διοίκησης εξαλειφθεί, ο λαός θα μπορεί να αναπνέει πιο ελεύθερα και να εργάζεται για τη σωτηρία του με το δικό του τρόπο.

Ο Κυπριακός λαός βλέπει με αυξανόμενη αγανάκτηση τη μετατροπή του νησιού του σε ιμπεριαλιστική πολεμική βάση. Καταδικάζουμε αυτή την πράξη. Δε μπορούσε να παραγνωρίσουμε το αποτέλεσμα που θα έχει αυτό για το λαό μας. Η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, ανεξάρτητα από τη στάση της ελληνικής Κυβέρνησης, θα ισχυροποιήσει τον αγώνα των Κυπρίων για την ειρήνη και τη συμβολή τους στην παγκόσμια πόλη, εναντίον ενός νέου πολέμου. Ο κυπριακός λαός είναι αποφασισμένος να μη συγκατατεθεί να χρησιμοποιηθεί η νήσος του ως πολεμική βάση. Οι Κύπριοι αγωνίζονται με όλη τη δύναμη τους για να μη γίνουν θύματα στα χέρια πολεμοκαπήλων στο πιο επικίνδυνο παιγνίδι. Ο Κυπριακός λαός δεν έχει διαφορές με κανένα. Η μόνη του διαφορά με τη ξένη βρετανική διοίκηση είναι ότι θέλει ν' απελευθερωθεί. Οι Κύπριοι απαιτούν χωρίς όρους την Ένωση με την Ελλάδα απαιτούν την Ένωση με την Ελλάδα ΤΩΡΑ και τη θεωρούν ως ΔΙΚΑΙΩΜΑ, χωρίς μυστικές συμφωνίες και χωρίς όρους. Ως ελληνικός πληθυσμός οι Κύπριοι απαιτούν να γίνουν αναπόσπαστο μέρος της Ελλάδας. Αυτός είναι ο σκοπός

για τον οποίο αγωνίζονται. Θα συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρις ότου κερδίσουν την ελευθερία τους. Πιστεύουμε πως ολόκληρη η προοδευτική ανθρωπότητα, θα παράσχει βοήθεια στη δίκαιη υπόθεση του κυπριακού λαού.